

บทที่ 1

บทนำ

เนื่องจากระบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เป็นกลไกสำคัญในการบริหารประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความดำรงอยู่ของประเทศไทย และส่งเสริมการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ จะเป็นด้าน เศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนกระทั่งความมั่นคงแห่งชาติ แต่ในปัจจุบันจากการศึกษาวิเคราะห์โดยหน่วยงานขององค์การระหว่างประเทศ หรือจะเป็นคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นโดยรัฐบาลไทยเอง ต่างพบว่าสาเหตุสำคัญของการไม่ขยายตัวในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของประเทศไทย ก็คือ ปัญหาเนื่องมาจากระบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ บั่นทอนประสิทธิภาพรัฐบาลที่จะดำเนินโครงการพัฒนาบ้าน เมืองให้ได้อย่างจริงจัง การแก้ไขปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้โดยง่าย จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือตัวข้าราชการเอง ด้านตัวบทกฎหมาย ปัจจัยด้าน เวลา และปัจจัยอื่น ๆ อันอาจจะกล่าวได้ว่าการแก้ไขปัญหานี้เนื่องมาจากระบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดินไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศนั้น เป็นสิ่งที่ยังหวังผลได้ยากในระยะ เวลาอันสั้น แต่อย่างไรก็ดี ในทางการบริหารนั้นมีเครื่องมืออยู่อย่างหนึ่ง ที่สามารถเสริมสร้างประสิทธิภาพระบบการบริหารราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อสนองตอบความต้องการของประชาชนในอันที่จะได้รับบริการจากรัฐในฐานะรัฐสวัสดิการที่มีเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ นั่นก็คือ "การมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร" ซึ่งถ้าเราสามารถนำหลักการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารมาใช้ในการบริหารราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดินได้อย่างถูกต้องด้วยหลักการแห่งเหตุผล และเหมาะสมสอดคล้องกลมกลืนกับสภาพการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในวงราชการของไทยในปัจจุบันแล้ว ก็ย่อมจะเป็นปัจจัยอันส่งเสริมต่อการแก้ปัญหาดังกล่าวได้ทางหนึ่งด้วย

แต่การมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทยนั้น กลับปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในทางปฏิบัติมีปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากกฎหมาย ระเบียบ กฎเกณฑ์ ในเรื่องของการมอบอำนาจเกิดขึ้นอย่างมากมาย ผู้เขียนจึง เห็นควรหยิบยกปัญหาเกี่ยวกับหลักการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารขึ้นมาศึกษา โดยเฉพาะ เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุต่าง ๆ ของปัญหา และวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้น

วัตถุประสงค์

การเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งที่จะ

(1) ทำการศึกษาถึงหลักการต่าง ๆ ในระบอบมอบอำนาจในฝ่ายบริหารที่นำมาบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินทุกฉบับ ตั้งแต่พระราชบัญญัติว่าด้วยธรรมนูญราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช 2476 ซึ่งนับได้ว่าเป็นกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฉบับแรก ภายหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ไปจนกระทั่งถึงประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 ซึ่งเป็นกฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฉบับปัจจุบัน อันเป็นกฎหมายแม่บท และในกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้โดยจะศึกษาเปรียบเทียบกับหลักการมอบอำนาจในกฎหมายปกครองบางประเทศที่สำคัญด้วย

(2) พร้อมทั้งรวบรวมปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากการใช้กฎหมายเหล่านั้น เพื่อหาสาเหตุของปัญหาทั้งทางกฎหมายและทางปฏิบัติ

(3) เสนอแนวทางแก้ไข ปรับปรุง กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารให้เหมาะสม เป็นธรรม เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพแก่การบริหารราชการ

ความสำคัญของปัญหา

การมอบอำนาจในฝ่ายบริหารนั้น มีแนวความคิดอยู่ 2 ฝ่าย ซึ่งมีลักษณะขัดแย้งกันอยู่ในตัวเอง กล่าวคือ แนวความคิดแรก ถือว่าการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากสังคมเราทุกวันนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากสังคมที่มีโครงสร้างง่าย ๆ มาเป็นสังคมที่มีโครงสร้างซับซ้อนมากขึ้นทุกขณะ ประชาชนมีความต้องการที่จะได้รับบริการจากสังคมในฐานะรัฐสวัสดิการ แต่ในการบริหารราชการนั้น เป็นที่ยอมรับว่า ประสิทธิภาพในการทำงานของบุคคลนั้นมีขอบเขตจำกัด ในขณะที่ภาระหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐเพิ่มมากขึ้น และโลกเรายังวิวัฒนาการขึ้นเท่าไร ภาระหน้าที่ของฝ่ายบริหารในแต่ละประเทศก็ยังมีมากขึ้น และในการนี้ กฎหมายต่าง ๆ มักให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐมากขึ้นตามภาระนั้นด้วย อนึ่งในบรรดาเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมายนี้ มักเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในฝ่ายปกครองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ความจำเป็นที่จะต้องมีการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารก็ย่อมมีมากขึ้น เป็นเงาตามตัว ประกอบทั้งเหตุผลที่ว่า หากไม่มีการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารแล้ว จะมิผลให้การแบ่งสรรอำนาจในหน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องมีการแบ่งงานกันอย่างละเอียด ขั้นตอนการ

ปฏิบัติงานก็จะยุ่งยากซับซ้อน เกิดการขัดข้องในการปฏิบัติราชการ และย่อมส่งผลกระทบต่อการบริหารสาธารณะของรัฐ ส่วนแนวความคิดที่สองนั้น ถือว่าถ้ายอมให้มีการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารกันอย่างไม่มีการขอบเขตแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดภาวะของการปิดความรับผิดชอบ และสร้างความไม่สะดวกแก่ประชาชนผู้มาติดต่อกับทางราชการ โดยประชาชนอาจจะไม่สามารถทราบได้เลยว่า เรื่องที่ตนต้องการมารับบริการจากรัฐนั้นอยู่ในอำนาจและความรับผิดชอบของผู้ดำรงตำแหน่งใด ซึ่งระบบการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารที่ตนนั้น จำเป็นต้องประสานแนวความคิดทั้งสองประการนี้อย่างเหมาะสม โดยกำหนดให้แน่ชัดถึงขอบเขตและเนื้อหาสาระของการมอบอำนาจสำหรับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทยนั้น ได้มีการวางหลักทั่วไปไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 โดยวางหลักไว้ไม่เป็นที่แน่ชัด ทำให้เกิดความสับสน ทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำแทนการมอบอำนาจ ก็วางรูปไว้ในลักษณะที่ซ้ำซ้อนกัน ทำให้เกิดปัญหาขึ้นว่ากรณีอย่างใดถึงจะเป็นการมอบอำนาจ และความรับผิดชอบที่เกิดขึ้นจากการมอบอำนาจมีหลักเกณฑ์ประการใดก็ยังไม่ปรากฏชัด ก่อให้เกิดความขัดข้องในการบริหารราชการ ดังนั้นจึงไม่ควรมองข้ามความสำคัญของปัญหาดังกล่าว และควรที่จะได้มีการศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทยโดยละเอียดต่อไป

วิธีการวิจัยและขอบเขตการศึกษา

การวิจัยจะใช้วิธีศึกษาวิเคราะห์เอกสารโดยค้นคว้าหลักทฤษฎีเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารในกฎหมายฝรั่ง เศสเป็นหลัก และหลักทฤษฎีในกฎหมายอังกฤษเป็นส่วนช่วยเสริม แล้วนำหลักทฤษฎีในกฎหมายไทยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ในแง่แนวความคิดของหลักการ พร้อมทั้งเสนอปัญหาเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารที่เกิดขึ้นในวงราชการไทย และขอเสนอแนะในการแก้ปัญหาเหล่านั้น

ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะ ได้ทำการศึกษาโดยแยกออก เป็น 5 บท

- บทที่ 1 : บทนำ
- บทที่ 2 : พื้นฐานทั่วไป เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร
- บทที่ 3 : แนวความคิดและหลักกฎหมาย เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของฝรั่ง เศสและอังกฤษ
- บทที่ 4 : แนวความคิดและหลักกฎหมาย เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทย
- บทที่ 5 : บทสรุปและ เสนอแนะ

บทที่ 1 จะได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ความสำคัญ ของปัญหา วิธีการวิจัยและขอบเขตการศึกษา โดยจะได้บรรยายถึงว่าในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะได้ศึกษาถึงเรื่องใดบ้าง ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ 2 จะได้กล่าวถึง ลักษณะของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร - : ความหมายและลักษณะทั่วไปของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร เพื่อที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในหลักการที่แท้จริงของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร โดยจะพิจารณาประกอบหลักการแบ่งแยกอำนาจ (separation of powers) ความจำเป็นที่จะต้องมีการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารในสภาวะปัจจุบัน ประวัติความเป็นมาของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร จะศึกษาว่าไทยรับเอาหลักการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารมาใช้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินตั้งแต่เมื่อใด และหลังจากที่รับมาแล้ว มีการนำหลักการนี้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารราชการของไทยเราได้แค่ไหนเพียงไร โดยจะศึกษาจากกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฉบับต่าง ๆ ให้เห็นถึงวิวัฒนาการของหลักการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายไทย เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาหลักการนี้ตามที่มีอยู่ในกฎหมายปัจจุบันต่อไป สิ่งที่ใกล้เคียงกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายไทย ทั้งนี้ เนื่องจากตามกฎหมายไทยเรานั้นได้กำหนดวิธีการที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารไว้หลายประการ อาทิ เช่น การมอบหมายงาน การแข่งขันที่การงาน เป็นต้น ซึ่งจะได้ทำการวิเคราะห์แยกแยะลักษณะของวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ ออกจากเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร และสามารถทำความเข้าใจศัพท์เฉพาะต่าง ๆ เหล่านี้ที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายได้ดี

สำหรับบทที่ 3 จะได้กล่าวถึงแนวความคิด และหลักกฎหมายเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของฝรั่งเศสและอังกฤษ โดยจะแยกออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกจะได้ศึกษาถึงหลักทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายฝรั่งเศส และตอนที่สองจะได้กล่าวถึงแนวความคิดและหลักการต่าง ๆ เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของอังกฤษ โดยเน้นของฝรั่งเศสเป็นหลัก ส่วนของอังกฤษนั้นจะศึกษาเพียงเป็นส่วนช่วยเสริมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เท่านั้น

บทที่ 4 ส่วนแรก ก็จะนำหลักในเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายไทยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายฝรั่งเศสและอังกฤษ เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายไทย โดยในส่วนหลักในเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารตามกฎหมายไทยนั้น จะได้นำมาจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2476 : พระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม แก้ไขเพิ่มเติม

พ.ศ. 2447 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2496 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2499 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2499 และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 ทั้งจะได้กล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากกฎหมาย ระเบียบ กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทย ซึ่งอาจเกิดจากการตีความบทบัญญัติกฎหมาย และความไม่สมบูรณ์ของบทบัญญัติกฎหมาย โดยจะทำการศึกษารอบคอบไปถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2476 : พระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2477 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2496 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2499 : พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2499 และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 ทั้งจะได้ยกตัวอย่างข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในวงราชการไทยที่สร้างความขัดข้องในการปฏิบัติราชการ ก่อให้เกิดความล่าช้า และเป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารราชการ มาวิเคราะห์หาสาเหตุจุดบกพร่องของบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องนั้น ๆ โดยจะศึกษาจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นหลัก ทั้งในบทนี้จะได้คัด เลือกรายวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทยที่น่าสนใจมาบรรจุไว้ในภาคผนวกอีกด้วย

ส่วนที่สอง จะเสนอผลงานของคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่เกี่ยวข้องกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทย สืบเนื่องจากคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 80/2523 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ. 2523 ให้มีการเปลี่ยนชื่อ "คณะที่ปรึกษาระเบียบบริหารของนายกรัฐมนตรี" เป็น "คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน" และกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการชุดนี้ไว้อย่างกว้างขวางหลายประการอันเกี่ยวกับระบบราชการ และระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ฉะนั้นในบทที่ 4 นี้ ก็จะได้้นำเอาผลงานของคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่เกี่ยวข้องกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทยมาเผยแพร่พร้อมกันนี้ก็จะได้วิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 ในประเด็นเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารเปรียบเทียบกับบทบัญญัติของประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515

ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เมื่อไม่นานมานี้ คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการและระเบียบราชการแผ่นดิน ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจขึ้นคณะหนึ่ง เรียกชื่อว่า "คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน" คณะอนุกรรมการชุดนี้ได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 เสนอต่อที่ประชุมใหญ่ในการสัมมนาว่าด้วยการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดินที่จัดขึ้นที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ระหว่างวันที่ 20 - 22 มกราคม พ.ศ. 2527 ในร่างดังกล่าวนี้ได้ชี้ประเด็น ปัญหาและการแก้ไขปัญหาในเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารไว้ด้วย ซึ่งในส่วนนี้ของบทที่ 4 ก็จะได้ทำการวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ในประเด็นเรื่องการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารนั้น เปรียบเทียบกับบทบัญญัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ว่าเนื้อหาในร่างพระราชบัญญัตินี้จะช่วยให้แก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แค่ไหนเพียงใด

บทที่ 5 บทสรุปและเสนอแนะ

บทนี้เป็นบทสุดท้าย ที่จะได้สรุปปัญหาทั้งหลายที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด กับทั้งจะได้จัดทำข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา และข้อบกพร่องในกฎหมายเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารของไทย โดยอาศัยวิธีการทางกฎหมายเปรียบเทียบ เพื่อเป็นการชี้ทางในการปรับปรุงกฎหมายในเรื่องนี้ อันจักช่วยเสริมสร้างระบบบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยในเรื่องนี้จะทำให้เกิดความเข้าใจในหลักการที่แท้จริงของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร ว่าการมอบอำนาจตามกฎหมายไทยมีลักษณะอย่างไร สามารถแยกแยะได้ว่าศัพท์เฉพาะต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการนั้น เป็นเรื่องของการมอบอำนาจในฝ่ายบริหารหรือไม่ เมื่อมีการมอบอำนาจแล้ว ผลที่ตามมาในแง่ความรับผิดชอบจะเป็นประการใด ทำให้มีความรู้ในเรื่องการมอบอำนาจแตกฉานยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยทางด้านกฎหมายปกครอง ซึ่งในปัจจุบันนับวันก็ยิ่งมีการยอมรับถึงความสำคัญของกฎหมายสาขานี้ทวีขึ้น เป็นลำดับ และในการวิจัยนี้จะจัดทำข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา และข้อบกพร่องในกฎหมายโดยอาศัยวิธีการทางกฎหมาย เปรียบเทียบมาใช้ เป็นการชี้ทางในการปรับปรุงกฎหมายในเรื่องเกี่ยวกับการมอบอำนาจในฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นตัวจักรอันสำคัญอันหนึ่งในกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินที่จะช่วยเสริมสร้างระบบบริหารราชการแผ่นดินของไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง